

ЯЙЦЕТО БЕЛЕЖИ МЯСТОТО
ЕЙМИ ТИМБЪРЛЕЙК

ЯЙЦЕТО
бележи
МЯСТОТО

История за Схункс и Язовец

Ейми Тимбърлейк

Илюстрации – Джон Класен

Артлайн Студиос
София, 2023

На Фил

Amy Timberlake.
EGG MARKS THE SPOT
Text © 2021 by Amy Timberlake.
Illustrations © 2021 by Jon Klassen.
All rights reserved.

*Тази творба е художествено произведение.
Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт
на въображението на автора. Всички изказвания, случки,
описания, информация и материали от всякакъв друг вид,
съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел
забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност,
нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени,
тъй като това може да доведе до наранявания.
Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може
да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание
и писменото позволение на издателя.*

ЯЙЦЕТО БЕЛЕЖИ МЯСТОТО

2023 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Ейми Тимбърлейк

Превод: © 2023 Христина Йошида

Редактор: Цветина Цолова

Коректор: Кристина Димитрова

Предпечат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1700

ж.к. „Студентски град“, ул. „Акад. Борис Стефанов“ № 35

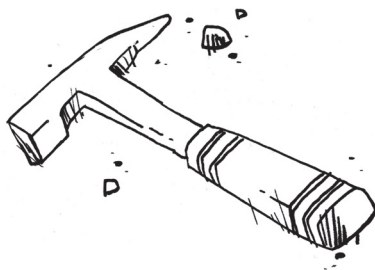
тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-298-6

ГЛАВА ПЪРВА

ЧУК-ЧУК. ЧУК-ЧУК-ЧУК. ЗВУКЪТ ДОЛИТАШЕ ОТКЪМ вратата на тавана, вратата към новата работна стая на Язовец.

Беше съквартирантът му – Скункс. Язовец не обърна внимание на чукането. „Ще си тръгне – помисли си. Важна Научна работа – съсредоточи се, съсредоточи се, съсредоточи се.“ Язовец скръцна със зъби и се приведе напред, седнал на работния си стол. Нагласи специалната си подвижна лампа и вдигна неидентифицирания обект, който лежеше на изследователската му маса.

Хвърли един поглед на списъка в тетрадката си за Важна Научна работа:

- магмена?
- скала със зърнеста структура – зеленикава
- червени впръслещи* **СЪС СИЛЕН БЛЯСЪК**

Той погледна предмета. Отново прочете списъка. Прокара лапа по един от впръслещите и си каза: „Време е“.

Да, беше време за първия въпрос: скала или минерал? Минерал или скала? Минералите бяха съставени от един основен материал – един елемент или „просто съединение“, както казваха скалните изследователи. Минералите обикновено изглеждаха еднородни. Скалите, от друга страна, бяха комбинация – смес от минерали или съчетание от скали и минерали. Два минерала в едно? Скала. Смесица от пет минерала и скала, здраво свързани в една обща маса? Също скала.

Въпросът „скала или минерал“ трябваше да се зададе на висок глас. И трябваше да бъде последван от подхвърлянето на обекта във въздуха.

* Впръслек – разположени в скалите частици от минерали или агрегати; срещат се при магмени скали с впръсната и петниста текстура. – Б.пр.

Щом Язовец уловеше обекта отново в лапата си, щеше да извика отговора с гръмък глас.

Ушите на Язовец се извърнаха по посока на вратата. „Нито звук.“ Язовец отвори уста, пое си дълбоко въздух и...

Чук-чук-чук.

Чукането беше настойчиво – както винаги.

Язовец издиша и зачака онова, което знаеше, че ще последва.

И ето нà: „Язовец?“. *Чук-чук. Чук.*

Той отпусна глава върху масата. Беше си въобразил, че като премести работната си стая от дневната на някое закътано местенце, каквото беше таванът, ще намери спокойствие. „Стратегически подход!“ – беше си казал тогава. Скоро след това с дръпване на верижката беше включил единствената крушка на тавана и пред него се разкри неразбория от кашони, счупен куфар, всякакви случайни мебели, аквариум, купчина маслени картини и вана на крачета, пълна догоре с шапки.

Язовец извърна глава на една страна и съзря ваната. Тя беше отказала да помръдне, затова Язовец се бе примирил с бъркотията в онази една

трета от тавана, която тя заемаше, под предлог, че е идеално място за съхранение на различни вещи, които освен това можеха да заглушават звуците от барабана му за полиране. После беше разчистил останалите две трети от работната си стая.

От неразборията бяха изскочили стол и лампа за четене. Масата за билиард бе намерила ново чудесно приложение – на нея разстилаше геоложките си карти, които после прибираще в поставката за чадъри. Язовец се възползва и от шкафовете в таванското помещение – подложи меко кадифе в чекмеджетата и нареди увеличителните лещи и лупите си, джобното си макетно ножче, стъргача, шилото, малката помпа за издухване на прах. Закачи куки за чуковете и длетата си. Едва когато всичката тази работа беше свършена, Язовец пренесе кутиите си със скали и минерали, масата, стола и специалната си лампа нагоре по стълбите от първия през втория етаж, та чак до тавана.

– Седмици работа – промърмори Язовец.

Чук-чук-чук! Чук!

– Язовец? Вътре ли си? Язовец?

Вместо да отвърне на призивите, Язовец обхва-
на с поглед онова, което доскоро беше дълга стена
без прозорци. Язовец я беше запълнил с рафтове.
Беше монтирал много малки лампички, беше над-
писал картончета с имена и беше намерил подхо-
дящи поставки – по една за всеки екземпляр.

Язовец вдигна глава. Избута стола назад от
работната си маса. Колелцата му изтракаха по
неравните дъски на пода.

– Язовец, това ти ли беше?

Язовец се изправи. Столът изскърца.

Чук-чук!

Язовец пристъпи към стената и щракна клю-
ча на лампата.

Ето я! Неговата Стена на скалите! Под всяка
лампичка искреше по един екземпляр – изклю-
чителен, единствен по рода си, рядък и ненадми-
нат. Медта блещукаше. Слюдата проблясваше.
Лабрадоритът пулсираше с всевъзможни цвето-
ве, подобно на ефирна риба в морските дълбини.

– Да – промълви Язовец.

После погледът му се спря върху празната пос-
тавка в началото на Стената на скалите и той
почувства изгаряща болка. Бързо извърна очи.

От другата страна на вратата долиташе мърморене: „Звучи така, сякаш е вътре. Не е в стаята си. Не е и на първия етаж. Със сигурност не е и в кухнята, където стои непрекъснато“.

Язовец се намръщи. „Не стоя *непрекъснато* в кухнята.“ Той сложи лапа на дръжката и отвори вратата със замах.

– Да?

Скункс – чиято лапа беше върху дръжката от външната страна – влетя в стаята заедно с шпатула, която се преметна във въздуха, и телена бъркалка, която изсвистя покрай ухото на Язовец.

Скункс успя да запази равновесие и се усмихна.

– *Наистина* си тук. Знаех си! Колко смешно влетях вътре. Ха!

Язовец изгледа мръсната, оплескана престилка и буйно разрошената козина върху главата на Скункс. После заговори строго:

– Вратата беше *затворена*. – С жест на лапата си Язовец посочи към работната си маса (с разпръснатите инструменти, тетрадката, запратена в единия край, и неидентифицирания обект, окъпан в светлина). – Важна Научна работа, нали не си забравил?

Скункс простена.

– Пак ли? Мислиш, че е очевидно какво значи затворената врата. Но както съм ти казвал и преди, затворената врата на работната стая може да е знак за много неща. Вариант едно: занимаваш се с Важната си Научна работа. В този случай на вратите не бива да се чука и те не бива да бъдат отваряни ненадейно – дори и когато обядът вече е сервиран и изстива бързо. Но съществува и Вариант две: отишъл си за лапа-пай в „Зеленчук и яйце“. Ти не си тук, но вратата на работната ти стая е затворена. – Скункс скръсти ръце. – Язовец, не е лесно да се разграничи Вариант едно от Вариант две. Ако не ти харесва да чукам, трябва да изясниш ситуацията.

Язовец се сепна.

– Обяд? Оставен? Да изстива?

Но вниманието на Скункс беше привлечено от нещо друго.

– Виж само тези скали! – Скункс се засили към стената отсреща. Залепи глава до един рафт и присви очи, взирайки се нагоре. – Лампичка – скала, лампичка – скала, лампичка – скала. – Той кимна на Язовец. – Умно, значи затова скалите сияят.

Самият Язовец също засия.

Скункс зачете табелките с имената.

– Нептунит... Об-си-ди-ан... Пирит...

После Скункс отстъпи назад и замислено сложи пръст на брадичката си.

– Азбучен ред! Подредил си скалите по азбучен ред!

Язовец кимна доволно.

– Такова удоволствие е, когато скалите са подредени по азбучен ред. Наричам я... – Язовец направи пауза за по-драматичен ефект. – Стена на скалите.

– Стена на скалите – страхотно! Пилетата ще харесат твоята Стена на скалите – каза Скункс.

Язовец примигна. „Пилета в работната ми стая? Отново?“ Той си спомни с ужас за последния път, когато в работната му стая имаше пилета. „Истински пернат преврат!“ Но после си спомни за мъничката оранжева кокошка, не по-голяма от моливника му. „Хм.“ Може пък да покаже на мъничката оранжева кокошка Стената на скалите.

Скункс посочи празната поставка.

– Къде е А?

„Не, не, не“ – помисли си Язовец. Той нарочно не погледна към мястото.

Скункс направи няколко крачки към Стената на скалите и отново посочи.

– Виждаш ли, Язовец? Ето тук липсва скалата, която започва с буквата А. Чудесно е, че си ги подредил по азбучен ред, но къде е А?

Язовец беше принуден да погледне натам. Гледката на празната поставка го прониза. Той прочисти гърлото си.

– О, това ли? Да. Това е мястото на *ахата*. Той, ами ахатът беше взет. – Той преглътна тежко при спомена. Концентрични кръгове и очи! Тъмни, потайни дълбини и наситени цветове! Голям колкото стисната лапа! Язовец си спомни студенината му, когато го държеше. Някога се взираше в него и си представяше раждането на планетата Земя. Той погледна Скункс. – Наричах го ахат Паяково око.

Скункс свъси вежди.

– Да не искаш да кажеш, че скалата, която започва с буквата А, е *изчезнала*?

– Открадната, задигната, присвоена, да – прошепна Язовец.

– Много жалко – отвърна Скункс. Той замълча, после се обърна към Язовец и го изгледа сериозно. – Язовец, просто сложи друг ахат там горе. Началото е особено важно. Не можеш да оставиш дупка да зее в началото на Стената на скалите.

Язовец преглътна.

– Да заменя ахата Паяково око?

Очите на Скункс се разшириха.

– Само една скала ли е достойна за първото място?

Язовец кимна леко.

Скункс зяпна, после заговори разпалено:

– Има повече от една подходяща скала за челното място, също както има и повече от един правилен начин да опечеш карфиол. А кой знае защо, съществуват толкова много надменни книги, които ни нареждат как трябва да готвим!

Язовец престана да го слуша – въпреки че обичаше да яде (и то по много), изобщо не го интересуваше как храната стига до чинията му.

Вместо това споменът за изчезването на ахата Паяково око го връхлетя със страшна сила: голямата къща на леля Лула. Сбирката на семейство Невестулки. Ахатът Паяково око, изведнъж

изчезнал от мястото си на нощното му шкафче. „Къде е? Къде е?“ Беше обърнал всичко с главата надолу (бута встрани, изтръсква, търси, търси, търси). После Язовец бе чул *онзи* глас: „Това ли търсиш?“

Язовец се беше обърнал и бе съзрял братовчед си Пекан*, застанал на прага на стаята. Пекан държеше ахата Паяково око в лапата си. Подхвърли небрежно ахата във въздуха... и го хвана. Скалата шляпна обратно в лапата на Пекан. Хврък, *шляп*. Хврък, *шляп*. Сърцето на Язовец подскачаше при всяко подхвърляне и (*шляп*) се изпълваше с облекчение при всяко хващане.

– Върни ми го, моля те – каза Язовец, колкото можеше по-спокойно, протягайки лапа към него.

Хврък, *шляп*. Пекан се усмихна, пусна ахата в джоба на сакото си и повдигна вежда.

– Който го намери, негово си е – каза.

Леля Лула, любимата леля на Язовец, така и не беше разбрала защо Язовец трябваше да си тръгне по-рано от семейната среща. „Тръгваш зарадинякакъвкамък? Амисемействототи?“

* Пекан – риболовна златка или златка рибар – бозайник от семейство Порови. – Б.пр.

„Пека!“ – помисли си Язовец.

(Или си помисли, че си е помислил.)

– Какво каза? – попита Скункс.

На глас ли го беше изрекъл?

– Нищо, нищо – отвърна Язовец.

Скункс присви очи.

– Прозвуча като „пека“. Бих пекъл само зеленчуци, знаеш. Не бих изял никого, както не бих изял и теб.

Язовец съвсем се обърка. Помисли си: „Аз не бих отказал да хапна печена риба например“.

Скункс зачака.

На Язовец му мина през ума, че може би дължи извинение на рибите. Но смени темата.

– Нали почука на вратата? Търсеше ли ме за нещо?

– О, вярно! Почти забравих! Трябва ми финансиране – капитал, монетки, хартиени парички. – Погледът на Скункс беше изпълнен с очакване. – Яковете не приемат кексчета. Вече пробвах.

– Пари за *якове* ли?

– Не за якове. За абонамент за неделния брой на „Ню Як Таймс“. Положението е вече непоносимо. – Скункс кимна така, сякаш въпросът вече беше решен.

Язовец отвори уста, за да възрази, но Скункс го изпревари:

– Всяка неделя отивам в „Кокоши книги“ за новия брой на „Ню Як Таймс“, но все изникват проблеми! Веднъж вече бяха разпродали всички неделни вестници! Друг път пък намерих новия брой на „Ню Як Таймс“, но къде беше „Литературен преглед“? Разделът липсваше! Прехвърлях страница след страница с надеждата да го открия, но напразно. Каква полза от неделния брой на „Ню Як Таймс“ без рубриката „Литературен преглед“? Най-хубавата част! – Скункс гледаше Язовец, кракът му тупкаше бързо по пода. – Нямаме друг избор. Трябва да се абонираме. – Той направи пауза, после промълви: – Не знам защо яковете не приемат кексчета. Най-хубавото заплащане е вкусното заплащане. Всеки го знае.

Язовец въздъхна и погледна с копнеж към обекта върху работната си маса. Червените впръследи проблясваха подканващо. Първият въпрос – скала или минерал – още не беше зададен! Той попита направо:

– Колко ти трябва?

Скункс му каза.

Язовец се съгласи охотно.

– Радвам се, че решихме проблема – каза Скункс. Той се ухили на Язовец. – Литературният преглед на „Ню Як Таймс“ ще ти допадне. Яковете са майстори в писането на рецензии. Дали дългата козина пред очите им помага да се съсредоточат? Или може би запасите от хранителни вещества им позволяват да четат непрекъснато, без да се хранят? Това остава мистерия.

После със скок-подскок Скункс се озова отново до вратата. Той вдигна телената си бъркалка, а после и шпатулата си от пода.

– Тънка и гъвкава – по-полезна е, отколкото би предположил – каза той, размахвайки шпатулата. Забучи я заедно с бъркалката в джоба на престилката си. – Трябва да поля Картофения снаряд. Споменах ли колко много му харесва на Картофен снаряд саксията на задната веранда?

(Картофен снаряд беше малко картофче, което някога се беше изстреляло от паница. Скункс и Язовец го бяха посадили.)

Скункс не изчака да получи отговор. Погледна Язовец.

– Обядът ще е в дванайсет – *точно* в дванайсет.

Без нито дума повече Скункс се изстреля навън.

Коремът на Язовец изкъркори. Часовникът показваше 11:08, до обяда оставаха още петдесет и две минути.

„Важна Научна работа!“ – каза си Язовец наум. Отиде до работната си маса и вдигна неидентифицирания обект. „Скала или минерал?“

Заобръща предмета в лапите си и каза на висок глас:

– Минерал или скала? Скала? Минерал?

После подхвърли обекта във въздуха.

Той се издигна нагоре.

И падна надолу.

Приземи се в лапата му.

– СКАЛА! – извика Язовец.